

صدای ما به سردار مومنی نمی‌رسد

محسن صالحی‌خواه

گزارشگر هم‌میهن

سه‌شنبه هفته گذشته در تجمع حامیان قانون حجاب مقابل مجلس، کلمه مردم را زیاد می‌شنیدم. مردم می‌خواهند این قانون اجرا شود. مردم خسته شدند. مردم آمدند اعتراض شان را نشان دهند. به راستی این مردم چه کسانی هستند؟ آن‌هایی که قاتل به این رفتارهای تند هستند تنها مردم ایرانند؟ یا آن‌هایی که این افراد متخلف و هنجارشکن می‌خوانند هم مردم هستند؟ بگذارید اینطور بگویم؛ مشکل اصلی کشور ما شکاف‌هایی است که بسیاری از درون حاکمیت به آن دامن می‌زنند. با تقسیم مردم به خوب و بد، نادیده گرفتن بدها به‌زعم خودشان و دادن حق به خوب‌ها برای اینکه امیال خود را در جامعه پیاده کنند. وقتی می‌گوییم مردم، یعنی یک کشور با ۸۶ میلیون جمعیت را در نظر گرفته‌ایم. کشوری که باید تا حد امکان برای زیست همه آن‌ها مناسب باشد.

سه‌شنبه، محمدنتقی نقدعلی، نماینده خمینی‌شهر می گفت با توجه به اینکه قانون حجاب و عفاف بین مجلس، شورای نگهبان و مجمع تشخیص در رفت و آمد بوده، آن‌هایی که این قانون را زیر سوال می‌برند در واقع - به قول او - به نهادهای رسمی کشور توهین می‌کنند. بگذارید یک سوال سخت طرح کنیم. اصلاً این نهادهای رسمی کشور چرا به این نتیجه رسیده‌اند که فکر کردند می‌توانند چنین قانونی را در جامعه ایران حاکم و چند دهه اشتباه اجبار حجاب را به شکلی دیگر تکرار کنند؟ اتفاقاً بر خلاف آنچه نقدعلی می‌گوید، این جامعه است که اکنون در مقام پرسش قرار دارد. اقلیتی محض آن طور که می‌خواهد در پستو - با استفاده از اصل ۸۵ قانون اساسی - قانون می‌گذارد و هیچ نظر متفاوتی را بر نمی‌تابد. زمانی هم که اعتراضی به این کار صورت می‌گیرد، می‌گویند قانون است. وقتی به ناچار به خاطر تعاتی که این قانون دارد جلوی آن گرفته می‌شود، همان گروه فکری می‌توانند نظرشان را ابراز کنند و البته وقتی تحصن می‌کنند با دلچویی اعضای مجلس نیز مواجه می‌شوند چرا که آن‌ها از عدم ابلاغ این شیوه‌قانون ناراحت شده‌اند.

سوال سخت بعدی این باشد؛ همین امروز بر فرض محال دولت

لایحه‌ای برای حل مسئله حجاب بر خلاف نظر این جماعت به مجلس بیاورد، این لایحه از در مجلس داخل می‌شود؟ نمی‌شود هر آنچه خواستیم را بدون توجه به عواقب و حقایق مصوب کنیم و نامش را بگذاریم قانون. اگر هر چه قانون است قداست دارد و جای خدشه بر آن نیست. آن‌هایی که مقابلش ایستادند قانون‌شکنی کردند. یا تبعیض میان سفیدپوستان و رنگین‌پوستان در آمریکا هم قانون بود. آیا همه این قوانین خوب است؟

پلیس در تجمع هفته گذشته هیچ برخوردی با معترضین نداشت. حتی بر خلاف تجمع ششم بهمن میدان پاستور که قبیل از آغاز تجمع افراد را به صورت لسانی متفرق می‌کردند، این بار خبری از این کار هم نبود. کوچکترین تذکری نمی‌دادند. آن‌ها در واقع مقابل مجلس مستقر بودند که امنیت این تجمع را تامین کنند. چقدر خوب است که داریم به این نقطه می‌رسیم. اما این استاندارد دوگانه در برخورد با حق ابراز نظر سیاسی از طریق تجمعات آرام، تلخ است. مگر می‌شود بخش قابل توجهی از جامعه از این حق محروم باشد اما اقلیت پرسروصدا از آن برخوردار؟ می‌دانیم که آن‌ها مجوزی برای برگزاری این تجمعات ندارند. به‌طور رسمی اعلام شده است که خبری از مجوز نیست. تصور کنیم معترضان به قانون حجاب بخواهند همین کار را بدون مجوز انجام دهند. مثل مهری طالبی دارستانی، چهره جنجالی این روزهای تجمعات مختلف در توییتر فراخوان دهند و مردم را دعوت کنند که برای اعتراض به شبه‌قانون در فلان روز و فلان ساعت مقابل مجلس جمع شوند. چند نفر از کسانی که برای شرکت در این تجمع می‌آیند، رنگ نرده‌های مجلس را از نزدیک می‌بینند؟

این مسئله، بر خورد تبعیض‌آمیز یا هر آنچه اسمش را بگذاریم متوجه سردار اسکندر مومنی، وزیر کشور دولت‌پزشکیان است. شاید او مثل وزیر سلف خود از پشت تریبون از اقدامات این به اصطلاح آمران به معروف که کارشان - به قول خودشان پاکسازی مترو و اتوبوس و شهر است - حمایت نکند، اما مانعی هم برای تحرکات آنان نیست. یک پله بالاتر، از مخالفان این قانون در حدی که حرف خود را به همین شکل ابراز کنند هم حمایتی نشان نمی‌دهد. گویا صدای ما به آقای مومنی نمی‌رسد. وقتی این حق برای آنان وجود دارد، چرا بخش دیگر جامعه از آن محرومند؟ همه برابرند و بر خی برابرتر؟

ادامه از صفحه اول

همه شواهد و نشانه‌ها دال بر این است که ما با اختلال جدی سیستم‌های نظارتی در کشور مواجه هستیم. در نظام حقوقی و اداری ما نه مراجع نظارتی کم هستند و نه قدرت قانونی آنها برای اعمال نظارت و متوقف کردن مفاسد در قدم‌های ابتدایی قدرت محدودی است. حتی می‌توان مدعی شد بر خی بازوهای نظارتی ما از نمونه‌های خارجی و غربی خود نیز بر روی کاغذ قدرت بیشتری دارند. به‌طور مثال، نهاد مجلس یکی از آنهاست. در هیچ کجای دنیا در نظام‌های ریاستی، مجلس از چنین میزان اختیاراتی برای اعمال قدرت بر قوه مجریه بر خوردار نیست. اما تجربه سال‌های اخیر به وضوح نشان می‌دهد که این سیستم نظارتی به‌هیچ‌عنوان متناسب با گستره اداری و قدرت حقوقی‌اش، دارای کارآمدی و خروجی لازم نبوده است؛ که اگر چنین بود، با حجم وسیع پرونده‌های فساد که عموماً یک ریشه در دستگاه‌های حاکمیتی و دولتی هم دارند، مواجه نبودیم.

آقای اژه‌ای هم در آخرین سخنرانی خود به ناکارآمدی بخشی از همین نظام نظارتی اشاره کرده و گفته است: «نکنه‌ای که من بر روی آن تاکید دارم، آن است که باید در قبال هر پرونده فسادی که گشوده می‌شود، آسیب‌شناسی متناسب نیز صورت گیرد؛ باید جایگاه بخش «حراست» را آسیب‌شناسی کرد. از این منظر که حراست وزارتخانه و دستگاه‌های مربوطه که به نحوی از انحاء در یک پرونده فساد مدخلیت داشتند، چه زمانی متوجه نشانه‌های وقوع فساد شدند؟ آیا بخش‌های حراست در این راستا به‌درستی به وظایف خود عمل کردند؟ اینها مقولاتی است که چنانچه در آنها با ضعف و خلل مواجه‌ایم، بایدبه اصلاح‌شان بپردازیم. باید در عین اینکه مفسدین را مجازات می‌کنیم، بسترها و سرمنشاهای وقوع فساد را نیز بشکافیم. تا مجدد با پرونده‌های فساد این چنینی که ذهن و ضمیر مردم را درگیر می‌کند، مواجه نشویم.»

در آسیب‌شناسی نظام نظارتی کشور می‌توان به تفضیل موارد متعددی را بیان کرد. اما شالوده همه این آسیب‌شناسی‌ها یک چیز است که تا تامین نشود، حتی دقیق‌ترین ساختارهای نظارتی و قوانین هم نمی‌توانند مانع بروز مفاسد و جریان پیدا کردن فساد در کاتال مروادات اداری -اقتصادی شوند؛ آن چیز پذیرش بی‌قیدوشرط «شفافیت عمومی» و «آزادی بیان» است. امروز ما در مرحله‌ای فراتر از این هستیم که صرفاً بگوییم نظام نظارتی کشور دارای ناکارآمدی و اختلال است. در واقع، به گواه شواهدی می‌توان مدعی شد که فساد حتی در بخش‌هایی از نظام نظارتی کشور هم رسوخ کرده است. به عبارتی، حداقل بخش‌هایی از این نظام نظارتی خود عامل مشارکت در وقوع برخی مفاسد شده‌اند. پرونده بزرگ مدیران مفسد دستگاه قضایی در سال‌های اخیر یک نشانه از وجود همین امر است. این مشکل را نمی‌توان صرفاً به خود ساختار و قوانین ناظر به آن ربط داد. مسئله اینجاست که امکان منطقی برای نظارت عمومی بر وقوع فساد و همینطور فرآیندهای فسادزا و فسادستیز وجود ندارد. به عبارتی، جامعه و نمایندگان آن یعنی

۲

HEADLINE ONE

تیتریک

قاچاقچیان سوخت معمولی نیستند

قوه قضائیه انگیزه‌هایی خاص داشته است، بنابراین پرونده مزبور را به سرعت رسیدگی و منتهی به صدور حکم کرد! آنکه این پرونده از زمان مفتوح شدن تا زمان صدور حکم، بالغ بر دو سال زمان برد؛ آیا دو سال رسیدگی به یک پرونده، مدت‌زمان کمی است و نشان از سرعت در رسیدگی است؟!

پرونده «مه‌افرید امیر خسروی» و یا پرونده «بابک زنجانی» نیز قریب به دو سال (اندکی کمتر یا بیشتر) زمان برد. مضاف بر آنکه، در خصوص پرونده اخیر، نهایت جوانب احتیاط از ناحیه قوه قضائیه لحاظ شد تا فرد یا افرادی بی‌جهت در مظان اتهام و محکومیت قرار نگیرند؛ همچنین خدمات افراد دخیل در پرونده مزبور نیز در صدور حکم، ملحوظ شد. «ریس قوه قضائیه تاکید کرد: «ذکر این نکته نیز ضروری است که در پرونده‌های مرتبط با مفاسد اقتصادی معمولاً عده‌ای بر آن می‌شوند تا در برخی محافل، اغراض و نمایات سیاسی و جناحی خود را پیش بکشند؛ حال آنکه، مبنای دستگاه قضایی در رسیدگی به کلیه پرونده‌ها، مُر قانون و آیین دادرسی است و ما اعتنایی به جار و جنجال‌ها و حواشی نداریم. آطور که من در ذهن دارم، طی بیش از سه دهه اخیر تقریباً در تمامی دولت‌ها با پرونده‌هایی قضایی و مرتبط با اتهامات اقتصادی مواجه بودیم که عده‌ای در قبال آنها غوغاسالاری کردند؛ یکی گفت اگر فلان رسیدگی را کنید، اعلان جنگ می‌کنم؛ آقایی ادعای دیگری می‌کرد و قس علیه‌ذا؛ لکن معیار دستگاه قضایی در همه این پرونده‌ها، قانون بوده و هست. به خاطر دارم در جریان یکی از دولت‌ها، وقتی پرونده‌ای در خصوص برخی از مقامات آن دولت گشوده شده بود، در جلسه‌ای مقام عالی‌رتبه دولت مزبور به من گفت که ورود دستگاه قضایی به این پرونده مغایر با سیاست‌گذاری‌های دولت است؛ من در همان جا پاسخ این مقام دولتی را دادم و خطاب به او گفتم هر جا جرمی واقع شود و بیت‌المال و اموال مردم تضییع شود، قوه قضائیه ورود می‌کند و این امر و مسئولیت قانونی، از تباطلی با سیاست‌گذاری‌های هیچ دولتی ندارد.»

▼ مخالفت یکی از روسای جمهور سابق با احکام قوه قضائیه

رئیس قوه قضائیه در ادامه به ذکر خاطراتی دیگر از مقاطع مختلف زمانی در باب اهمیت التزام به قانون پرداخت و گفت: «در مقاطع گذشته هم مانند زمان حال یک سلسله پرونده‌هایی در قوه قضائیه مطرح بود که برخی از آنها مرتبط با مقامات دولتی بود؛ در اثناء رسیدگی به آن پرونده‌ها، استاندار و برخی معاونان رئیس جمهور و معاونین وزراء تحت تعقیب قرار گرفته و پرونده کیفری برای آنها تشکیل شد و بعضی از آنها محکوم شدند؛ رئیس‌جمهور وقت از این قضیه خیلی ناراحت شده بود، از قضا یکی از این پرونده‌ها که مرتبط با یک مقام سیاسی دولت بود و مشارالیه در دادگاه بدوی محکوم شده بود، در دادگاه تجدیدنظر به من واصل شده بود و من حکم محکومیت فرد مورد اشاره را تایید کرده بودم؛ لذا تصمیم گرفتم به دیدار رئیس‌جمهور وقت بروم و ادله و مستندات قانونی حکم صادرشده را برای او تشریح کنم؛ نکته قابل تأمل آنکه وقتی در جلسه با رئیس‌جمهور وقت اتهام مقام سیاسی محکوم‌شده و مستندات پرونده و «ماده ۳ قانون تشدید مجازات مرتکبین ارتشاء، اختلاس و کلاهبرداری» را تشریح و تبیین کردم، او گفت «عجب قانون مزخرفی!» من در آنجا به وی یادآوری کردم که در زمان تبلیغات انتخاباتی‌اش تاکید کرده بود که می‌خواهد بر مدار قانون حرکت کند؛ علی‌احمال من در آن جلسه با استناد به مفاد و موازین قانونی تاکید کردم که قاضی دادگاه بدوی رأی صحیحی صادر کرده و من در مقام قاضی تجدیدنظر این رأی را تایید کرده‌ام.»

گزارش دو

۶۰ درصدی دست یابد. این میزان از غنی‌سازی

زردیک به ۹۰ درصد است که برای ساخت بمب

لازم است. نمایندگی انگلیس در سازمان ملل پس از این نشست ایران را به فعال‌سازی مکانیسم‌ماشتهدید کرد. سخنگوی نمایندگی آمریکانیز ضمن تکرار اتهامات ترامپ به ایران مبنی بر اینکه برنام ه هسته‌ای کشورمان تهدیدی برای صلح و امنیت بین‌المللی است، تهران را به نقض مستمر تعهدات خود در برابر شورای امنیت و آژانس بین‌المللی انرژی اتمی متهم کرد. با توجه به اینکه بخشی از دستور ترامپ برای بازگشت فشار حداکثری علیه تهران، هماهنگی باترویسکای اروپایی در سازمان ملل برای اسنپ‌ک علیه ایران است، این اقدامات در چارچوب فراهم‌سازی مقدمات استفاده از این مکانیسم تعریف می‌شود. وزارت امور خارجه ایران به دنبال این اقدامات کشورهای غربی در شورای امنیت، پنجشنبه هفته گذشته سفرای آلمان و فرانسه و کاردار انگلیس (در غیاب سفیر) را در اعتراض به همدستی سه کشور انگلیس، فرانسه و آلمان با آمریکا در سوءاستفاده از سازوکار شورای امنیت احضار و مراتب اعتراض خود را اعلام کرد.

▼ طرح پنج‌ماده‌ای چین

وانگیی، وزیر خارجه چین، در جریان جلسه‌ای سه‌جانبه که با غریب‌آبادی و ریابکوف داشت، طرحی ۵ ماده‌ای برای حل موضوع پرونده هسته‌ای ایران ارائه کرد. رئیس دستگاه دیپلماسی چین ضمن هشدار نسبت به ورود عجزلانه شورای امنیت نسبت به موضوع هسته‌ای ایران، آمریکا را به بازگشت پای میز مذاکره دعوت کرد و از همه طرف‌ها خواست حق بر خورنداری ایران از برنامه صلح‌آمیز هسته‌ای به‌عنوان یکی از کشورهای امضاکننده NPT را به رسمیت بشناسند. او همچنین نسبت به استفاده از مکانیسم ماشه علیه ایران نیز هشدار داد. وانگیی گفت: «فعال‌سازی مکانیسم ماشه، نتیجه سال‌ها تلاش دیپلماتیک را از بین می‌برد.» او همچنین بر این نکته تاکید کرد که پرونده هسته‌ای ایران در مقطع حساسی قرار دارد و مسکو، پکن و تهران باید هماهنگی‌های خود را در این موضوع تقویت کنند.

▼ غریب‌آبادی: در اکتبر نباید اسنپ‌کی داشته باشیم

کاظم غریب‌آبادی، معاون وزیر امور خارجه کشورمان پس از پایان این نشست، به تشریح گفت‌وگوها و موضع ایران پرداخت: «چیزی که کشورهای اروپایی اکنون تحت اسنپ‌بک صحت می‌کنند، در نشست سه‌جانبه پکن

گروه خبر: همایش بصیرتی سیاسی ویژه فرماندهان، مسئولین و کارکنان ستاد فرماندهی کل سپاه با حضور «سردار سلامی» فرمانده کل سپاه پاسداران انقلاب اسلامی، عبدالله حاجی صادقی، نماینده ولی فقیه در سپاه و دیگر فرماندهان عالی رتبه این نهاد برگزار شد. غلامحسین محسنی اژه‌ای، رئیس قوه قضائیه با حضور در این همایش به موضوعات مهمی در راستای شکل‌گیری و مبارزه با فساد اشاره کرد. او از نارا حتی یک رئیس‌جمهور در سال‌های گذشته به دلیل برخورد قاطع قوه‌قضائیه تا جای دیش و قاچاق سوخت را تشریح کرد. او علاوه بر تاکید بر ضرورت بصیرت‌افزایی مستمر، اظهار داشت: «هیچ‌کدام از ما نباید بیندازیم که شیطان و شیطان‌صفتان به سراغ ما نمی‌آیند؛ مگر نبودند کسانی که از ابتدای انقلاب، در مسیر حق ولایت قرار داشتند، اما اسیر خطوات شیطان‌وشیطان‌صفتان شدند.»

▼ لزوم اصلاح بستر ایجاد جای دیش

رئیس قوه‌قضائیه با اشاره به پرونده اخیر فساد اقتصادی به نام چای دیش گفت: «آیا به صرف اعمال مجازات برای متهم و متهمین این پرونده، کار پایان می‌پذیرد؟ آیا نباید بستری که چنین پرونده‌ای را ایجاد کرده اصلاح کرد؟ آیا در اینجا فقط قوه‌قضائیه باید منشا اثر باشد؟ در پرونده ۳ هزار میلیاردی که بیش از یک دهه پیش گشوده شد، بستر موجود در حوزه پولی و اعتباری باعث شده بود که متهم پرونده در یک مدت کوتاهی، مقدار قابل توجهی ال‌سی را در یک شعبه بانک بگشاید و از شعبه بانکی دیگر، به تنزیل آنها بپردازد؛ من که در آن مقطع زمانی، مسئولیتی برعهده داشتم در جلسه‌ای پیرامون پرونده مذکور تصریح کردم که اگر این تصمیم غلط پولی و اعتباری اصلاح نشود، مجدداً ما با تکرار جرائم مشابه مواجه می‌شویم؛ علی‌احمال این اصلاح تصمیم تا حدود زیادی در پیشگیری از وقوع جرائم مشابه تأثیر داشت، اما آن نقص به‌طور کامل رفع نشده است.» او با بیان اینکه در همین پرونده اخیر (پرونده چای دیش) میزان تخصیص ارز به صورت سسالانه برای واردات کالای مورد نظر، مشخص و معین است، تاکید کرد: «اما به یکباره در کمتر از یک‌سال‌ونیم، این تخصیص ارز، چندین برابر شد؛ آن هم برای یک ذی‌نفع واحد! از سویی دیگر، با توجه به برخی محدودیت‌ها در حوزه ارز، مصوبه‌ای وجود داشت ناظر بر آنکه مسئول مستقیم تنظیم وتوزیع ارز تخصیصی در عرصه امورات هر وزارتخانه، شخص وزیر است؛ بدین معنا که نفر اول وزارتخانه باید نظارت و بررسی می‌کرد که اولاً هر حوزه مربوطه به وزارتخانه، چه مقدار ارز نیاز دارد و ثانیاً چه مقدار کالا در قبال ارز تخصیصی وارد کشور شده است.»

▼ جای خالی حراست‌ها

محسنی اژه‌ای با بیان اینکه در مبارزه با فساد حراست‌ها کجای کار هستند؟ کجای کار اگر اشکالی بود بازخواست می‌شوند؟ کدام نگاه متوجه آنهاست؟ تاکید کرد: «نکنه‌ای که من بر روی آن تاکید دارم، آن است که باید در قبال هر پرونده فسادی که گشوده می‌شود، آسیب‌شناسی متناسب نیز صورت گیرد؛ باید جایگاه بخش «حراست» را آسیب‌شناسی کرد؛ از این منظر که حراست وزارتخانه و دستگاه‌های مربوطه که به نحوی از انحاء در یک پرونده فساد مدخلیت داشتند، چه زمانی متوجه نشانه‌های وقوع فساد شدند؟ آیا بخش‌های حراست در این راستا به‌درستی به وظایف خود عمل کردند؟»

▼ با فساد مبارزه کنید اعلام جنگ می‌کنم

او افزود: «درخصوص پرونده اخیر، این ادعا نیز مطرح شد که چون

جبهه ضد اسنپ‌بک؟

گروه خبر: نشست سه‌جانبه میان معاونین وزرای خارجه ایران، چین و روسیه با دستور کار موضوع هسته‌ای ایران روز جمعه در پکن برگزار شد. «ما جانوشو»، معاون وزیر خارجه چین و «سرگنی الکسویچ ریابکوف» معاون وزیر خارجه روسیه به‌عنوان نمایندگان مسکوویکن در این نشست حضور داشتند و کاظم غریب‌آبادی نیز نماینده ایران در این گفت‌وگوها بود. پس از پایان نشست، سه کشور با صدور بیانیه‌ای رسمی با اشاره به ضرورت لغو تمامی تحریم‌های غیرقانونی و یک‌جانبه آمریکا، تاکید کردند که تعاملات دیپلماتیک، سیاسی و گفت‌وگوی مبتنی بر اصل احترام متقابل، تنها گزینه عملی و معتبر در پرونده احیای برجام و رفع تحریم‌های ایران است. سه کشور همچنین بر اهمیت قطعنامه ۲۲۳۱ شورای امنیت سازمان ملل متحد، شامل زمانبندی‌های مندرج در آن، تاکید کرده و از طرف‌های ذی‌ربط خواستند تا از انجام هر اقدامی که موجب تشدید وضعیت شده اجتناب کنند تا فضا و شرایط مناسب برای تلاش‌های دیپلماتیک ایجاد شود. منظور از اقدامات تشدیدکننده تنش، تهدید کشورهای اروپایی مبنی بر فعال‌سازی مکانیسم ماشه و بازگرداندن قطعنامه‌های شورای امنیت سازمان ملل علیه ایران است. خلاصه و محور اصلی خروجی رایزنی‌های سه‌جانبه در پکن، طراحی یک سازوکار چندجانبه‌برای مقابله با تلاش‌های طرف غربی برای استفاده از مکانیسم اسنپ‌بک است. اگر چه مشخص نیست که مذاکرات با چه چینشی شکل می‌گیرد، اما تا اینجا به نظر می‌رسد آن چینش غیررسمی ۵+۱ که پس از خروج آمریکا در سال ۲۰۱۸ تبدیل به ۴+۱ شد، در حال حاضر شکلی دیگر به خود گرفته است. ۴+۲ یعنی یک سوروسیه و چین و سوی دیگر کشورهای اروپایی.

▼ نشست غیرعلنی شورای امنیت

هفته گذشته یک نشست در پشت درهای بسته در شورای امنیت سازمان ملل با درخواست شش عضو این نهاد یعنی ایالات متحده، فرانسه، یونان، پاناما، کره جنوبی و بریتانیا درباره برنامه هسته‌ای ایران برگزار شد. این کشورها در خواست برگزاری جلسه رایس از گزارش اخیر آژانس بین‌المللی انرژی اتمی به سازمان ملل ارائه داده بودند. در این درخواست آمده بود که ایران ذخایر اورانیوم غنی‌شده خود را به میزان قابل توجهی افزایش داده است تا بتواند به غنی‌سازی